

Kristina Goikoetxea

Schuim

'Je moet rechtdoor blijven lopen,' had de meneer van het hotelletje gezegd, 'steeds langs de waterkant. Na een paar uur ben je er.' Ik liep al meer dan een paar uur op het strand, ik was vijf keer in de zee gedoken, maar geen dorpje te zien. De zon stond hoog. Het moest rond twaalf uur zijn. Het hoogste punt van de zon. Precies boven mijn hoofd. De schaduw van mijn lichaam was erg klein. Mijn voeten waren een beetje rood en gezwollen. Ik had veel zonnebrand op mijn voeten gesmeerd. De crème was waterbestendig. Het geschreeuw van rennende kinderen was allang gestopt. De muziek van de tropische strandtentjes zong nog door in mijn geheugen. Ik stopte en ging op het zand zitten. Uit mijn kleine rugzak pakte ik een sjaal om mijn hoofd te bedekken. Die moest ook mijn nek en mijn schouders beschermen en een deel van mijn rug.

De horizon van de zee was hoog. Hoger dan het zand waarop ik zat. Hoe kon dat? Die lijn waar de zee eindigt, hoe kon die lijn hoger zijn dan de lijn van de aarde waarop ik nu zat? Alles in de verte lijkt hoger. Hoger om te pakken. Pas als je daar bent, ontdek je dat het gewoon op hetzelfde niveau is als het niveau waarop je zelf bent. Als ik tot die lijn zou kunnen zwemmen, zou ik vast ontdekken dat die lijn toch niet hoger lag. Of wel. Iedereen kan roepen wat hij wil, maar je gelooft het pas als je het zelf ervaart. Ik moest in ieder geval tot aan de horizon ko-

99

men om te zien hoe hoog zij ligt. Ik laat me niet overtuigen door iemand die me vertelt dat de horizon net zo hoog ligt als de aarde waarop ik nu ben.

Ik dook weer het water in. Vanaf het water zag ik mijn kleine rugzak staan, alleen op het zand. Achter mij de hoge horizon. Ik zag hoe de rugzak op het zand steeds meer naar rechts schoof. Alsof ik op een plaat zou zitten op de grammofoon van de aarde. Ik moest naar senhora Estaël vragen. Zij zou mijn vraag kunnen beantwoorden. Dat werd me in het hotelletje gezegd. Trancoso was klein. Ik zou haar zó kunnen vinden. Mijn rugzak bevond zich nu schuin tegenover mij. Heel schuin. Ik begon in de richting van mijn rugzak te lopen.

Aangekomen smeerde ik mijn wreven in met crème. Ook al zagen ze er al behoorlijk verbrand uit. Mijn kleine rugzak leek zwaarder. Ik begon te lopen. Eerst uit het water. Maar daarna liep ik weer in het water, ook al wist ik dat de golfjes langzaam de crème van mijn wreven zouden wegspoelen. Het water kwam, aaide mijn voeten en ging weer weg. Mijn voeten lieten telkens dezelfde sporen na in het zand. Het schuim van de kleine golven bleef af en toe nog leven op de wreven van mijn voeten, tussen mijn tenen of aan de achterkant van mijn hielen. Daarna verdween het schuim langzaam. Maar dan kwam de volgende golf al weer, met ander schuim. Welke motor zou dit gestaag heen en weer gaan van de golven draaiende houden? Welke kracht deed dit vanaf die hoge horizon? Mijn voeten glandsen van het water. Het zand ook. Het oppervlak van het zand leek net een spiegel, ik kon mezelf zien vanaf beneden. Een prachtige spiegel, totdat mijn voet zijn spoor naliet. Het geluid van het water nam het geluid van mijn voetstappen over. Het lopen bonds door mijn hele binnenste. Maar niet met het-

100

zelfde ritme als mijn hart. In mijn hoofd hoorde ik de twee beats. Ze werden elke keer sterker. De hitte van de zon verspreidde hun echo.

Het huis van senhora Estaël was leeg. Door de ramen zag ik de grote, groene bladeren van de bomen die het huis omringden. Het tochtte van het ene raam naar het andere raam. De lucht bewoog de stukjes ijzer die aan het plafond hingen. Ze tingelden. Alles was verder van hout en het rook naar bloemen. Een witte kat sprong van een witte vensterbank op de grond.

'Welkom. Ik wist dat je zou komen.'

Senhora Estaël stond achter mij. Ze was erg klein en had haar tot aan haar middel. Ze liep op blote voeten naar mij toe. Haar lange haar bewoog van rechts naar links bij elke stap.

'Vanochtend toen ik opstond, zei ik hardop: "Ik heb te veel mannen in huis. Het wordt tijd dat er een vrouw komt", en nu ben jij hier. Wees welkom.'

Ze leidde me naar de keuken. Ze gaf me koffie met veel suiker. Ze zei dat Estaël 'ster' betekende. Een ster die leidt.

'Je voeten zijn helemaal verbrand en gezwollen.'

Ik voelde me zo uitgeput dat ik alleen maar kon knikken. Mijn rug deed pijn. Ze had geen klok aan de muur hangen. Hoe lang had ik wel niet gelopen?

Senhora Estaël ging naar een open kast vol met potjes in verschillende maten. Elke potje had een stickertje met een naam, geschreven in het zwart.

'Ik geef je deze balsem. Morgen zullen je voeten en benen beter voelen.'

Ze begon de crème op te smeren. Het voelde eerst heel warm en daarna weer koud aan. Haar handen waren klein maar sterk. Misschien was dit het goede moment om mijn vraag te stellen. Iemand kwam de keuken binnen. Het was een lange man, twee

101

keer zo lang als senhora Estaël. Hij wilde een kruidenbad om zich beter te voelen. Hij ging aan de keukentafel zitten. Senhora Estaël zette water op. Ik ging naast haar staan. Als ik mijn vraag nu niet stelde, durfde ik straks niet meer. Er kwam nog een man binnen, met half grijze haren, zonder voortanden. Hij bracht een blad ovale broodjes met rode crème. Hij ging ook aan tafel zitten en zette het dienblad in het midden.

'Morgen komt er een eclips', zei de man.

Hij pakte de broodjes en begon op tafel de rangschikking van de aarde, de zon en de maan te leggen. Senhora Estaël en ik luisterden aandachtig.

Er kwam een jongen binnen met een soort rok in plaats van een broek. Hij ging aan tafel zitten, bekeek even de rangschikking van de aarde en opende zijn boek.

'Weet je, senhora Estaël, dit boek heeft me inderdaad geholpen. Bedankt. Nooit eerder heb ik zoiets gelezen over mezelf. Het klopt helemaal.'

Ik vroeg of ik ook in het boek mocht kijken. Terwijl ik las over de Maya-horoscoop, luisterde ik naar een gesprek van de jonge man met senhora Estaël over het toeval. Misschien moest ik nu mijn vraag stellen. Ik deed mijn mond open, maar niemand keek mij aan. Het leek alsof er geen geluid kwam van mijn stembanden.

Er kwam nog een jongen binnen. Hij zei tegen senhora Estaël dat hij de dag daarop zou vertrekken. Hij had drie maanden in het huis doorgebracht. Nu was hij klaar om verder door het leven te gaan. Senhora Estaël zei vanuit de keuken dat ik nu zijn plaats in het huis kon overnemen. Dit was dus de laatste middag samen. Senhora Estaël zei dat ze het kruidenbad daarna zou maken. Ze kwam aan tafel zitten. Het dagelijkse middagsprek kon beginnen. De witte kat kwam op mijn schoot zitten. Misschien kon ik nu mijn vraag stellen.

Ik voelde opeens water op mijn gezicht. Een vrouw en een man gaven me kleine klapjes op mijn wangen. De zon hing wat lager. Ik keek naar de zee. Het leek alsof de horizon zich precies op dezelfde hoogte bevond als het zand waarop ik nu lag. Ze hielpen me overeind. Ze gaven me wat water te drinken. Ik had waarschijnlijk veel te lang in de zon gelopen. De afslag naar het dorp Trancoso was ik allang voorbij, zeiden ze. Ik was bijna bij het volgende dorp. We moesten ons haasten. Straks zou het tij keren en zou het volgende dorp onmogelijk te bereiken zijn. Ik liep tussen hen in. De horizon leek nu weer hoger dan het zand waarop ik liep. Ik had geen schuim meer op mijn voeten.